

לאה פולשטינסקי: שתילי אדם

(כיומנה של גננת) הוצאת, יזרעאל, ת"א

אשר של ממש הוא הבסתון כצדקת ה' דרך בחיים — „אשרו של אדם ישר ובעל לב פתוח שופע על ילדיו“.

אכן, ההסברות בבעיות החינוך משולות בות בתוך ציורי־החיי ושרטוטי־דמויות של ילדים מתוך גן־ילדים שבמושבה. הפי חברת אינה מתכוונת לספרות טהורה, ואף על פי כן ציורי החיי בולטים ודמויות הילדים חיוניות הן. כל קורא ימצא ענין בתאורי הילדים הארצישראלים, בדרכי־הם ובמהשבותיהם, כי בגיל זה מתבלטות כבר תכונות הילד, הילד מתגלה בהמימוֹתו ובפשיטותו, אם כי הוא כאילו נתבגר קודם זמנו בשנים אלה של מאורעות גדור לים בחיי הישוב. הוא אינו בטול דמיין והלומות חוב של סל ילדות, עם זאת מור שניו הריאליים בגיל זה אינם מעטים, ומא מסוגל להקשבה ממושכת לדברי ה' וזאת ועד לעניני הצניבור ודבק בהם.

י. שנת־דבן

חשיבות נודעת לאוסף הרשימות שלפני גינו, שיש בהן משהו סיכום הבסיון של החינוך באחד הגילים, שרק הפסיכור לוגיה הנדישה העירת תשומת־לב על משקלו הרב, בהוצאת דברים קלה ונעימה מתואר כאן בסין הישנים ושגיאות בחינוך בגיל הרך, תוך כדי האבקות בין המטרה והתנאים, ומתוך מגע הדוק בין התורה העיונית לבין העבודה הממשית בחינוך, המחברת חותרת להמחיר ברשימתיה את שלושת הגורמים בחיי הילד הרך בגיל: חברת הילדים בגן, המחבבת המקצועית וההורים, משקל רב־יתר ותשרי מתלב מיוחדת משה ל פולשטינסקי למשפחה ולערכת בחינוך, והיא מספרת על אופן שכלם הישר והכתתרות בינתם של אנשי תרבות מובהקים, בהיתקלם בבעיות חינוך ילדיהם בגיל הגן. רבת־ענין היא ההדגשה, כי הילדים הטובים ביותר הם אצל החורים המאשרים, אם היסוד לכל